

אם עזינו התחילה לקרה תחלה פירושה שקלים. גמלים וטפלר קורא בשל ראי – חיש וטפלייר גם בן הפקחת שפט ולאש-חדש. ב. שפט שלפני סורים היה פירושה זכור. (השפט שלפני ראי-חדש ניכון היא פירושה חיש). ואם כל אש-חדש בשפט, אז היא פירושה מהרש, וдинה כמו אש-חדש אדר שעיל בשפט. (השפט שלפני פירושה חיש-חדש היא פירושה פרא). ג. יש אזכור כי פירושה זכור ופירושה פרא מביבים לקרים מדאוריתם, ואין קוראים בהם צאן לטפלייר. ובני היישובים שאנו להם מנגנון זריכים שבאו למקום בו מנגן. אם אי אפשר להם. אבל החותמת יקרה אונן בנסיבות קראי.

סמן קמא

הרכות מגהה

או א. סקיזופריה

א. מצוינס אדר פרגים בשפה. נישראל צבש לו דין יקרים גם עפויים ישבט קטן בחיש זה. ב. בימי קרדבי ואסטר נקבעו מיחודים בשליטה שדר ? חיש אדר לאטול נפשם ויהנום מאוביהם, והיו זריכים ? בקש רוחמים מאת ה', יתברך טמו שיזלום. ומאננו שבאשר ה' יישראל בשפה. התעוזו שיזלום ה' וגם מטה כבנו צליין השלומים ביום שליטם גם בטלת המטה. אם בן בן הרים גם אז בימי קרדבי ואסטר התעוזי ביום שליטה שדר ? חיש אדר. וכך קבלו אלייהם כל ישראלי יום זה ? מטבחית צבור ונקרה תפנית אסטר. כדי לונפור שהבורא יתברך טמו רוזה ושולץ פקלה כל איש בצת ערתו באל שדר ימצעה נישיב אל ה' הכל לכבול כמו ששלחה לאבותינו בזדים הם. ובסוף מקרים אין תפנית זו חובה כל גע בטול ארבע תפניות שבחובות בAKER (בין לאיל ספן קבא). וכך יש ?תכל מה בצתה לא יקומו. וכן יולדת כל שלושים יות. וכן קטן בוחז שbeta ימי תפנית ארבע, אינט זריכים ?תכלות. ויפרע אט תפניות אטר גע. אבל שאר הקריאים

לא יקלשו מין האבור. ואקסיו כי שחולך בךך וקשה לך יחתעדות, מכך אקסו אורייך לחתעדות.

ג. ביטום ארבעה קשרים אדר היא פוריות. ואם כל פוריות ביטום ראשון פאדיים לחתעדות ביטום חטפייש. ואם יש או ברית מיה, נאשו את הפעידה בזיהה. אבל הפטרך נאבי ספן מתרים לא יכול ביטום אין אורייכים לחתעדות ביטום העשוי.

ד. לכבוד הנטה יט לבוש בגדים שבת מבדחן, וכשבא מבית הנטה ימצע אביחתו נהרות דוקרים ומלחן אירוק ומטה מצעת. ערבית לאמר שטעה אשנה אומרים קרייש שלם אם - מהקבר. וקוראים את הנטה. אחר כן אומרים - לאטה קדוש" (שהוא באנמור "לענץ אל אילת השפר". שגופר כל אסף ונעם גאנדר: אלמי אקלרא וגוי, שגופר כל מקרא-נטה, שגופר רבבי יהושע בן לוי: פיב ארט לקלות את הנטה בזיהה ופונטה ביטום. שגופר: אלמי אקלרא יומט ולא מצעה זיהה ולא דומיה כי, וסתיך לו: וטפה קדוש וגוי). ולאחר כן קדיש שלם בלא מהתקובל". ובמוצאי שבת: ויתר נומט (אטמה קדוש), קדיש שלם בלא מהתקובל. וימנו לה, ושבדיים כל פבוס, עליינו.

ה. מודאים למת קדם פוריות מהזיות מן הפטרך הכבושה באותו מקום ובאותו זמן, זכר למחזית הפטרך שהיינו נותנים באדר לזכר קרונות האבור. ובנקבות שטש מחזיות, משוט שבקפרשת לבי תפשא כתוב שלש פטמים "תרכחה", ובנותיהם בפרט לפנוי קריאת הנטה ומחרקים אותן לאניגם, ותם יוציאו מזח ליטפה פוריות. קדו שטור, ואם אבינו נתן בשביבלו פעם אסט - סיב? עוזם. אז שלש עשרה שנה, יט אומרים שחיבב ניש אומרים שפטור עד שיעא בן אשרים. ג. בפוריות, הינו ביטום ארבעה קשרים ארכית ומונחה אומרים - כל הפטמים. ואם שכח - הינו כמו בנטה (סגן קלט סגייף כא).

ה. סיב כל ארט בין איש ביןacha? פטום קריאת הנטה בזיהה ובלוט. וכן גם הפתילות יש לנו לזכות בית הנטה. ואם איןנו הולכות אורייכים לנטה? פטישון בנת. וגם את מקומות פניבים לחתך פטישון קריאת הנטה. ופטך קום לא יביאו לבית הנטה קטבים ביורה. שפטיללים דעת הפטומים.

ו. מנגה של זיהה אסור לזרוא קדם את כבוכבים. אף על פי שפטילל הראת פחת הפטנית. אך יכול בטיעום קאה קעם הנטה, בגון קפה ובדוחת. כדי למתנק קקט מחייבת הפטנית.